

Иоанъ въ Созополъ. Следъ взаимната размѣна на пленниците, Амадей заедно съ императора се върналъ въ Цариградъ, тържествено посрѣщнатъ и угостенъ заедно съ другаритѣ му. На пѣтъ отъ Цариградъ изгонилъ турцитѣ още отъ две крепости, близки до столицата и въ юний 1367 г. се върналъ въ Италия²⁹.

Маджаритѣ не могли дълго да се задържатъ въ Бдинъ, макаръ вниманието на Шишмана да било временно насочено къмъ понтийската областъ. Въ 1367 г. маджарскиятъ съюзникъ Владиславъ преминалъ на страната на Шишмана. Войската, доведена отъ седмиградския воевода Ладиславъ въ областта на Горна Яломица съ цель да накаже влашкия князь, била изтрѣбена въ горитѣ и блатата; отъ това време до 1376 год. Северинскиятъ банатъ стоялъ подъ ромънска власт³⁰. Въ Северинъ цариградскиятъ патриархъ основалъ нова епископия, за митрополитъ на която билъ изпратенъ Антимъ (1370); на Антимовия братъ Иоакимъ билъ възложенъ митрополския санъ въ епископството Угровлахия (Влашко)³¹, основано едва въ 1359 г. Евтимий, търновскиятъ патриархъ, билъ въ приятелски връзки съ първитѣ ромънски духовни владици; за жалостъ, още не сж издадени посланията му до Антимъ Северински и до прочутия монахъ Никодимъ³². Въ Влашко, гдето едва тогава почналъ да се оформява единъ държавенъ строй въ срѣдновѣковенъ духъ, официаленъ държавенъ и църковенъ езикъ не е билъ ромънскиятъ, а славянскиятъ; църковнитѣ книги сж се получавали, вѣроятно, отъ България³³.

Въ 1369 г. Шишманъ и Владиславъ изгонили маджаритѣ отъ Бдинъ. Бдинци на 12 февруарий взели въ пленъ петима францисканци, които не успѣли да избѣгатъ, и следъ като ги подложили на мъчения, ги избили. Срацимиръ отново се върналъ въ града, но, изглежда, че отначало ще да е билъ подъ върховната властъ на маджаритѣ³⁴.

Между това положението на Шишмана, поради сключения отъ него въ 1366 г. съюзъ съ турцитѣ и поради отстъпките, направени на гърцитѣ съ тритѣ крайморски града, се влошило още повече. Отъ тогава той станалъ турски васалъ и като залогъ за вѣрностъ даже трѣбвало да даде на Мурада сестра си. За нея четемъ въ често споменавания поменикъ³⁵: „Накира Тамара, дъщеря на великия царъ Иванъ Александъръ, великата госпожа, която бѣ предадена на Амира Амуратъ за благо на българския народъ, и която, бидейки негова съпруга, запази християнската си вѣра и спаси народа си, който преживѣ добре и благочестиво и който умрѣ въ миръ — вѣчна ѣ память!“ Споменътъ за нея и до днесъ е запазенъ въ българската народна пѣсень:

Царъ Мурадъ Мари думаше:
Маро-льо, бѣла българко! . . .

Въ тая пѣсень се разправя, че „бѣлата българка“ Мара си измолила отъ Мурада черквата св. София и Галата въ Цариградъ, Узунъ чаршия въ Одринъ, бѣлитѣ градове край морето и замѣцитѣ по течението на Дунава. Мурадъ обаче вмѣсто св. София ѣ предлагалъ една джамия, пълна съ сребърни кандила. Но тя не пожелала джамията и пакъ почнала да моли съ думитѣ: „скжпа ми е мойта вѣра; не мога азъ бѣла кадъна да стана“³⁶.

Въпрѣки всички договори, турцитѣ продължили завоеванията си отъ Одринъ по всички посоки. Между 1365 — 1370 год. тѣ покорили цѣла Тракия. Самъ Мурадъ тръгналъ къмъ брѣговетѣ на Понта и превзелъ отъ българитѣ Айгосъ, Карнобатъ, Созополъ, а малко по-късно Виза и Къркъ-клизе (Лозенградъ). Друга войска подъ на-